

Arrest

nr. 347 225 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. CHETOUI
Kuringersteenweg 283/7
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 28 april 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoeker, die de Somalische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die hij kende met Al Shabaab en zijn activiteiten voor de NGO Green Hope, en de veiligheidssituatie in zijn regio niet noopte tot subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van zijn huidig verzoek blijft verzoeker vasthouden aan zijn eerdere verklaringen en verklaart dat zijn problemen met Al Shabaab nog steeds actueel zijn en dat zijn vader op 25 juni 2025 opnieuw gearresteerd werd door Al Shabaab. Daarnaast verklaart hij dat hij gestresseerd is, hoofdpijn heeft en een wonde aan zijn oog heeft. Hij legt ter staving van zijn huidig verzoek de volgende documenten voor: een Press Statement van 02.08.2025 i.v.m. de situatie in Bariire, een situatierapport van 17.03.2025 i.v.m. de situatie in het Awdheegle district in de Lower Shabelle, een document van de Somali National Armed Forces, een ondersteunend rapport dat hij zelf opstelde, een USB-stick met foto's en video's, en drie e-mails i.v.m. zijn huidige situatie.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) met betrekking tot de verklaringen die hij aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet (hij bevestigt dat zijn eerder vermelde problemen nog steeds actueel zijn, dat hij vreest dat Al Shabaab hem zal doden en dat ze hem in het verleden al meerdere malen arresteerden en ze hem uiteindelijk ter dood veroordeelden, en op 25.06.2025 ook zijn vader arresteerden) moet worden beklemtoond dat zijn vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter verwijst naar zijn originele verklaringen en bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

(ii) zijn neergelegde documenten niet van die aard zijn om het voorgaande te wijzigen.

(iii) er niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar de regio Lower Shabelle, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en zijn vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt om met name te worden gehoord omtrent zijn nieuwe elementen, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder niet enkel eenvoudigweg (vast)gesteld dat er al documenten in dezelfde aard zijn gebruikt bij het eerste verzoek, maar heeft hij ook rekening gehouden met de inhoud ervan en hij gaat ook in op de nieuwe documenten, zoals blijkt uit de (andere) vaststellingen omtrent zijn voorgelegde documenten in de bestreden beslissing: "Ter staving van uw verklaringen legt u een press statement voor van 2 augustus 2025, een situatierapport van 17 maart 2025 en een document van de Somali National Armed Forces (SNAF) van 8 augustus. U verklaart dat deze documenten moeten bewijzen dat er wel sprake is van problemen in uw regio (zie Verklaring VV, punt 19). Het situatierapport van 17 maart 2025 legde u ook al voor tijdens uw vorig verzoek om internationale bescherming. Toen werd er al geargumenteed dat dit document geen betrekking heeft op uw persoonlijke problemen met AS en dat het enkel gaat over de algemene situatie in het district Awdheegle. Bovendien wordt er in het document nergens uw dorp vermeld en blijkt uit het document ook nergens op welke informatie het document gebaseerd is of welke bronnen er hiervoor geraadpleegd werden. Er werd toen al gesteld dat het document ook door eender wie kon zijn opgesteld of nagemaakt. Aangezien u niet in beroep ging tegen deze beslissing resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast. Bovendien moet worden opgemerkt dat ook voor het press statement en het document van de SNAF (zie groene map, stuk 1, 3) kan worden vastgesteld dat ze geen betrekking hebben op uw persoonlijke problemen met AS en bovendien gaan over de situatie in Bariire en niet Awdheegle. Daarenboven gaan de documenten over een offensief van de overheid tegen AS waarbij AS juist wordt verdreven en er AS-leden geneutraliseerd worden (ibid.). Uit de beslissing omtrent uw eerste verzoek bleek bovendien al dat de veiligheidssituatie in Somalië niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ook het ondersteunend rapport dat u voorlegt (zie groene map, stuk 4) wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. In het rapport dat door u werd opgesteld en dus geen objectieve bewijswaarde heeft, staan dezelfde motieven te lezen die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet en verwijst u opnieuw naar de algemene situatie in uw regio van herkomst (ibid.). Opnieuw moet worden benadrukt dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw ouders kenden met AS. De veiligheidssituatie in Somalië noopte ten slotte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals ook hierboven al wordt beschreven. En zoals eerder al wordt besproken resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek waardoor de beoordeling ervan vast staat. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter verwijst naar uw originele verklaringen, bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond, wordt beschouwd en documenten voorlegt die uw originele verklaringen moeten ondersteunen is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Dit geldt ook voor de foto's en video's die u voorlegt om uw eerder aangehaalde motieven uit uw eerste verzoek te staven (zie groene map, stuk 5). Daarnaast kan er op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's en video's genomen werden. Er moet ook worden benadrukt dat aan privé foto's en -video's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond.

Ten slotte, stuurde u tussen 18 juli en 20 augustus nog drie e-mails naar het CGVS (zie groene map, stuk 6). Echter, hebben deze e-mails enkel betrekking op uw huidige situatie in België en kunnen zij dus niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. De medische problemen die u daarin aanhaalt werden hierboven al besproken.”

Door zijn verklaringen en vrees te herhalen, te verwijzen naar zijn voorgelegde documenten en UNHCR-richtlijnen, brengt verzoeker geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de (andere) vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn aangebrachte elementen en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

10. Een loutere verwijzing naar informatie omtrent de algemene situatie betreffende de invloed van Al Shabaab in Somalië, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

11. Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont geen nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

12. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar de regio Lower Shabelle, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar informatie die in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofd zouden verhogen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken.

13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. DE SMET